

MANNA

XVII. évf. 4. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2021. április

A lélek antennája

*Hiába öntöm bármi szép szavakká
a bennem izzón élő szent csodát,
kijmondva holt betűvé dermed át,
számodra elszűrjük hideg salakkká.*

*Feltámadott Urunk bár adná neked,
mint nekem is, élő saját magát!
Meggyőzőn csak így élmény hatna rád,
mely átformálhat önmagának téged!*

*Kevés a szó, kevés az értelem,
itt mérni minden műszer képtelen!
De van, mi több: a lélek antennája,*

*amely felfogja, és magába zárja
a mondhatatlan égi többletet:
húsvét nyomán van örök életed!*

Balog Miklós

Szeretném

Szeretnék Róla sokat, mindent tudni.

Szeretném igáját veletek húzni.

Szeretném folyton lábnyomát követni.

Szeretném terhét örömmel viselni.

Levetni mindazt, mi világi bennem.

Levetni azt, mi akadályoz engem.

Levetni, mi nem enged szentté lennem.

Levetni, mi nem enged hitet tennem.

Vinni terhét... nehéz, sötét utakon.

Vinni igáját töretlen ugaron.

Vinni és élni a kereszt tanát.

Vinni és hirdetni a Krisztus szavát.

Tamaska Gyula

REMÉNY!

*„Az ember körülbelül negyven napig képes túlélni élelem nélkül, körülbelül három napig víz nélkül, úgy nyolc percig levegő nélkül... de mindössze egy másodpercig remény nélkül.”
(Hal Lindsey)*

Te miben reménykedsz? Szoktunk reménykedni apróságokban: „Remélem holnap nem esik az eső.”, vagy „Remélem jól sikerül az ebéd”, és hasonlók. Bosszantó, ha ezek nem válnak valóra, de azért nem tragédiák. Szoktunk reménykedni ennél húsbavágóbb, fontosabb dolgokban: „Remélem hamarosan véget ér a Covid-járvány, és remélem, meggyógyul, akit úgy szeretek.”, vagy „Remélem a gyerekeimre jó élet vár, találnak jó állást, jó párt és főleg üdvösséget.”. Hogy éled meg, ha ezek nem történnek meg? Porbasújtó tragédiák lehetnek ezek, amelyek kihúzzák az ember lába alól a talajt, és megrengetik a bizalmát Istenben...

„Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,13)

Sokan sokat elmélkedtek már ennek az igének a jelentésén. Ami nekem sokat jelent, az a szavak időrendbe állítása:

- A **hit** szól a jelenről. Elhiszem most, hogy Isten létezik? Elhiszem, hogy Jézus helyettem is meghalt a kereszten? Elhiszem, hogy van értelme Húsvét ünneplésének, Ő feltámadt és bűnbocsánatot kínál? Elhiszem, hogy ha kérem tőle a bűneim bocsánatát és az örök életet, Ő megadja? Elhiszem, hogy ő a fiává fogadott, hozzá tartozom?
- A **remény** szól a jövőről. Miben reménykedem? Van reménységem arra, hogy a röpké földi életet követően vár a tökéletes Mennysorság? Valódi annyira ez a remény, hogy még akkor is megelevenít, amikor nem sikerül jól az ebéd, vagy valami nagyobb baj történik?

- **A szeretet** pedig az, ami az idő múlásával folyamatosan kiteljesedik. Minden a Húsvétal kezdődött, ez volt Isten végtelen szeretetének tökéletes kiabrázolása, Jézus áldozatában. Erre válaszol a megtérés, az első szeretet öröme. És aztán ahogy haladok előre a keskeny úton, egyre jobban megismerem és megszeretem az Urat, ezáltal egyre ügyesebben szeretem az embereket is. Míg végül eljutok a mennyei célig, és már nem is kell hit, nem is kell remény, egyszerűen csak lubickolunk majd ott Isten szeretetében, örökké.

Vajon hogyan erősödhetünk meg a reményben? Sokszor nem tudunk változtatni az életünk történésein, a körülményeinken – de a szemüvegünkön, a nézőpontunkon tudunk!

„Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel.” (Kolossé 3,1-2)

Ha mindig csak a saját földi életem és e világ történései foglalkoztatnak, akkor az sokszor elcsüggeszt, kipukkasztja a reményemet. Ezért is fontos a napi csendesség: Jó minden reggel ráhangolódni Istenre, tudatosítani magunkban, hogy hozzá tartozunk és a már megkapott mennyei állampolgárságunkat lobogtatva majd belépünk a mennybe. Nem ciki, hogy ha esetleg ezt most nem sikerül megélned! Teljesen jó imádság lehet ilyenkor, az, hogy „Istenem, elegem van, elfáradtam, csak lefeküdnék a földre, tele vagyok csalódásokkal, szörnyű az egész...”

Kérlek, te adj nekem reményt! Tölts fel a csak tőled kapható, valódi, energizáló Reménységgel!”

És mégis, hogy tekintsünk a földi dolgokra, amikor betolakodnak a látóterünkbe? Ha kiszolgáltatva érezzük magunkat, az elcsüggeszt, de ha tudatosítjuk, hogy Isten a világmindenség ura, az új megközelítést ad a világ értelmezésében. Ugye sokan olvasták Bolyki László „Kegyelem és kalmárszellem” című könyvét? Nagyon ajánlom! Abban ír arról, hogy ne azért szeressük Istent, mert „jó üzlet”, mert megéri, mert a keresztényeknek mindig jól alakulnak a körülményei. Szeressük őt egyszerűen önmagáért és ne a földi örömeinkben, áldásokban reménykedjünk!

Ezen a földön sok nehézség fog ránk várni – de Isten nem véletlenül engedi meg ezeket. Megdöbbentő gondolat, hogy Isten megengedte még azt is, hogy Jézus, a fia, áldozattá legyen – és a farizeusok és katonák, akik ezt véghezvitték, bizonyos szempontból szent feladatot végeztek, ők voltak a Tökéletes Áldozatot bemutató papok. Persze nem volt papi lelkületük, egyáltalán nem, de Jézus az ő kezeik között vált helyettesítő áldozattá a mi bűneinkért. Ugye mennyire más a mennyei nézőpont, mint az emberi?

Állj meg most egy percre imádkozni – kérd Istent, hogy az ő mennyei nézőpontját mutassa meg neked az életedre nézve, és ezáltal is adjon neked életet adó, valódi REMÉNYT!

Sonkoly Tamás

IMAHÁZUNK TÁJÁN

Sajnos a vírushelyzetből fakadóan sok imaházi eseményről nem tudunk beszámolni, ezért most három, a megszokottól eltérő igehirdetés is hírértékű lett. A *Csendesség hónapja* alkalmából március 7-én *Ádány Mihály* testvér, 14-én *Bacsó Benjámín* veresegyházi lelkipásztor, 21-én pedig *Boros Dávid* József utcai lelkipásztor hirdette Isten ígét gyülekezetünkben.

„Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk neked mindörökké, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!” (Zsolt 79, 13)

„Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!” (1Kor 9,16)

ISMERJÜK EGYMÁST?

Mint egy energiabomba, úgy érkezett meg a kisfiú az ovis bibliakörbe, lelkesen vett részt minden feladatban, és szívesen szerepelt a gyülekezeti alkalmakon is. Ő bátran kiállt, és megmutatta, hogy számíthatnak rá az imaházi szolgálatokban, még ha gyerek is. Aztán hip-hop elteltek az évek, és ott ültünk a menyegzőjén, ahol egy jóval megfontoltabb, komolyabb fiatalembert láthattunk, aki előtt ott az élet, jobbán egy bájos, de határozott fiatalasszonnyal. *Boda Péter* és felesége, *Viki* lettek imaházunk új gondnokai. Ezen apropóból pillanthatunk bele fiatalságuk, életük eddigi eseményeibe, abba, hogyan is formálta őket Isten, hogyan lettek olyanok, mint amilyenek most láthatjuk őket.

– Kérem, hogy beszéljetez arról, hogy mikor, hol és milyen családba születtek, kik a szüleitek, testvéreitek, hogyan és hol teltek gyermekéveitek?

Viki: Budapesten születtem 1997. július 20-án, ami a Holdra szállás évfordulója. Kis érdekeség, hogy az oviban az egyik jellem a hold volt. Keresztyén családba születtem középső gyermekként. A szüleim *id. Szlepák Attila* és *Szlepákné Kántor Valéria* 1995-ben házasodtak össze édesanyám születésnapján, február 25-én. A legidősebb testvéremmel, *Attilával* egy évben volt az esküvőnk. Ő és felesége májusban házasodtak össze és másfél év után megszületett gyönyörű unokahúgom, Johanna. A húgomat *Otiliának* hívják, én csak Liának hívom. A legjobb barátnőm kiskorom óta, mindig-mindent megtudunk beszélni. Egyesek szerint úgy nézünk ki, mint az ikrek, de mi nem látunk magunkban hasonlóságot.

A gyermekkorom csodás volt, nagyon szeretek rá visszagondolni. A Magyar Nemzeti Múzeum közelében volt a lakásunk. A ház több épületből állt, így volt egy udvar, ahol nagyon sokat játszottunk a szomszéd gyerekekkel. A szüleim sokat dolgoztak, de hétvégenként mindig elmentünk valahová kirándulni, így az ország nagy részét és látványosságait már bejártam.

Peti: A lámpafényt 1997. április 4-én a Szent Imre Kórházban láttam meg először. Keresztyén családban nevelkedtem, tíz éves koromig a legkisebb majd középső gyermekként folytattam a felnőtté érés rögzítő útját. Szüleim *Boda Mihály* és *Bodáné Uri Ibolya* születésem óta ebbe a gyülekezetbe hozott és a hívő értékrend szerint neveltek.

Két testvérem van, *Gábiel* és *Zsolti*. Gyerekkorom nagy részét bátyámmal, Gabóval éltem át, „igazán jó” testvérek voltunk, fiútestvérek. Elég sokszor hallottuk kis korunkban Káin és Ábel történetét nagymamánktól, amikor ő vigyázott ránk. Sokszor balhéztunk, azonban tudtam, hogy bármiben számíthatok rá. Most felnőttként értjük már, mit is jelent testvérnek lenni.

Zsolti tíz éves koromban lépett be az életembe, amikor megérkezett, nagyon örültem, hogy nem én vagyok a legkisebb a családban. Zsoltival már másféle kalandokat éltem át, mint Gabóval. Megtapasztaltam milyen is az, amikor te vagy a nagyobb, nem teljesen, de végre volt fogalmam róla milyen is lehetett Gabónak egy olyan kisöcsi, mint én. ☺ Sokszor látom magamat Zsoltiban, és igyekszem olyan tanácsokkal ellátni, amiket én is kaptam és nem fogadtam meg, pedig megkellett volna. Mióta az eszemet tudom, Tárnokon lakunk, de nagyon sok időt töltöttem Nagytétényben nagymamámnál, Erikánál és Ildinél.

– Milyen volt a gyülekezet, ahol felnőttem? Hogy éreztétek gyerekként majd ifjúként magatokat a gyülekezetben?

Viki: Engem a József Utcai Baptista Gyülekezetben mutattak be, ott nőtem fel és merítkeztem be. Nagyon szerettem oda járni. Nekem gyerekként és tiniként is a táborok voltak a meghatározóak. Olyankor a korosztályunkra specializálódott a téma és a program. Annyira jó érzés, hogy a gyerektáborban azokkal együtt tanítok, akik anno engem tanítottak.

Peti: Itt nőtem fel, a Budai Baptista Gyülekezetben, és itt is merítkeztem be. Nagyon szerettem a gyerektáborokat, akkor is, amikor már segítőként mentem vissza. Mindig megkaptuk a srácokkal a legnagyobb szobát, ahova akár nyolcan is befértünk aludni. Igazi csapatépítő hét volt számunkra az. Az Ifitáborok már nemcsak arról szóltak számomra, hogy jól érzem magam, hanem az Istennel való kapcsolatomban is elmélyült.

– Hogyan történt megtérésetek, milyen út vezetett a Megváltóval való találkozásotokhoz? Hol és ki által történt a bemelegítés?

Viki: A döntés, hogy Isten gyermeke szeretnék lenni, Őt szeretném követni, egy evangelizációkor született meg bennem. A lelkipásztor a Jelenések könyvéből prédikált. Azt a kérdést tették fel, hogy ha most visszajönne Jézus, akkor a mennybe jutnánk-e. Az volt bennem, hogy nagyon nem, de ezen mindennél jobban sze-

retnek változtatni! Az alkalom végén kérték, hogy menjünk ki és imádkozni fognak értünk. Csodás volt. Az emberek arcán és magamban is éreztem, hogy tényleg milyen öröm van a mennyben.

Újvári Ferenc lelkipásztor merített be 2014. június 8-án, pünkösdkor. Amikor a bemelegítő medencében voltam, ezt az ígét olvasták fel: „*Szabadításodra vágyom, Uram, törvényedben gyönyörködöm. Tartsd meg életem, hogy dicsérhesselek és döntéseiddel segíts engem!*” (Zsolt 119,174)

Peti: Megtérésem egy folyamat volt, amelyet bátyám víz alá merítése indított el bennem. Bár még nem tudtam, mit jelent pontosan megtérve lenni, de tudtam, hogy én is szeretnék. Ezután igyekeztem az istentiszteleteken jobban figyelni, és kapcsolatot keresni Istennel. Egy vendég lelkipásztor evangelizációs alkalmán tértem meg. Arról volt szó, hogy amikor Jézus visszajön, akkor mindenki megtudja, hogy Ő a Király és ítélni fog. A bűnösök örökké szenvedni fognak pedig választhatnák a kegyelmet is. Én akkor választottam, és a kegyelmet választottam. Most április 4-én lesz húsvétkor tizenegy éve, hogy *Dr. Almási Tibor* bemelegített. „*Ma, ha az ő szavát halljátok, Meg ne keményítsétek a ti szíveteket...*” (Zsid 3,7) Ezzel az ígeverssel szólított meg Isten.

– *Milyen szolgálatokba kapcsolódtatok be, miután a gyülekezet tagjai lettetek?*

Viki: Gyerekként még csak (jóesetben) csendben figyeltem az alkalmakat, majd később szolgáló fiatal lettem. Legtöbbször a gyülekezetünk által szervezett ifjúsági konferencián (Láss, ne csak Nézz!) segítettem, szerepeltem előadásokban a drámacsapatunkkal. Később gyülekezeti ebédeken, kávéházi alkalmakon szolgáltam.

Peti: Sokáig Béci (Ádány Béla) mellett szolgáltam a hangkeverő pult mögött. Egy ideig az énekarban is szolgáltam. Szeretnék majd visszakapcsolódni a gyülekezet technikai életébe, és szolgálni a tagok felé.

– *Hogyan alakultak iskolás éveitek? Milyen szakmát tanultatok-tanultok? Hol dolgoztatok-dolgoztok világi munkahelyeiken?*

Viki: A Molnár Ferenc Magyar-Angol Kéttanítási Nyelvű Általános Iskolába jártam gyerekként. Nagyon szerettem, mert sok programot szerveztek, és nagyon jó tanáraink voltak. Volt lehetőségünk cserediák programrészletet venni, olasz és svéd diákokkal.

Középiskolába a Dobos C. József Vendéglátóipari Szaközépiskolába jártam. Nagyon izgalmas volt. Megismerhettük/kipróbálhattuk a pincér, szakács és cukrász szakmát. Ellátogattunk szállodákba, éttermekbe, a leghíresebb cukrászdákba. Tanultunk marketinget, és nagyon sok vállalati ismeretet. Mindet nagyon szerettem! Végül a cukrász szakmát választottam, abból vizsgáztam.

Gyakornokként először a Zila Kávéházban dolgoztam. Ezután a Novotel City szállodában dolgoztam. Ez volt a kedvenc munkahelyem! Elvárásolt a szállodai légkör, a rendezvényekre való készülés, maguk a ren-

dezvények is! Nagytudású mentoraim voltak. Azt szerettem, hogy minket gyakornokokat is teljes mértékben befogadtak, bátorítottak. A szállodában töltött éveim olyan hatással voltak rám, hogy miután lettem az érettségit, elkezdtem egy Turisztikai szervező-értékesítő képzést, amit sikeresen elvégeztem!

Peti: Tárnokon a II. Rákóczi Ferenc Általános iskolában kezdtem meg tanulmányaimat. Nem szerettem az általános iskolát, nagyon rossz osztálytársaim voltak. Az Újbudai Széchenyi István Gimnázium nyelvi előkészítő osztályában folytattam a tanulást. Szerettem oda járni, nagyon jól éreztem magam az osztálytársaimmal, és életre szóló barátságokat sikerült kötnöm. Érettségi után az Óbudai Egyetemen kezdtem meg tanulmányaimat, amit a mai napig ott folytatok. Ha végzek, mérnök-informatikus leszek. Reményeim szerint az utolsó félévemet kezdtem meg most. Egyetem mellett elkezdtem dolgozni először diákként, majd gyakornok lettem egy multinacionális vállalatnál. Most az MKB Banknál dolgozom mérnökként, részmunkaidőben.

– *Mikor és hogyan találtatok egymásra? Hogyan vezetett Titeket Isten a párvalasztásban?*

Viki: Az életünk története ☺. Szó szerint, mert nagyon sokszor nagyon közel voltunk egymáshoz. Az is elképzelhető, hogy gyerekkorunkban együtt játszottunk, csak nem emlékszünk rá! Próbálok röviden elmesélni. 2016. szeptember 30-án volt egy ifis kávéház esemény, itt Budán, amire a József utcai ifi lett meghívva. Ezen az alkalmon Peti vezette az egyik csoportbeszélgetést, és én ebbe a csoportba csatlakoztam be. Akkor csak pár mondatot beszélgettünk. 2017 februárjában találkoztunk újra a debreceni ifjúsági konferencián, ahol Peti rám köszönt, de csak azért, mert ismerős voltam neki. Egyikünk sem tudta, hogy honnan ismerjük a másikat. Nap végére (a barátaink segítségével) rájöttünk, hogy honnan is ismerjük egymást. Másnap elkezdődtek az órákon át tartó beszélgetések, telefonálások. Március 8-án kérdezte meg Peti az egyik randevúnkon, hogy lennék-e a barátnője, és én boldogan mondtam igent. 2017. augusztus 15-én másodjára, egy életre is igent mondtam neki, amikor a balatonlellei stégen megkérte a kezem. Egy év jegyesség után 2018. augusztus 19-én volt a házasságkötésünk Veresegyházán. Azóta is minden nappal egyre jobban szeretjük és tiszteljük egymást!

– *Viki, hogy érzed magad Budán? Megtaláltad-e a szolgálati helyedet?*

Nagyon jól érzem magam Budán, nagyon sok embert megszerettem! A lelki otthonomnak mondhatom és nemsokára ténylegesen az otthonom lesz. Még van pár ember, akít szerintem nem ismerek, amin nem segít a mostani helyzet. Ezért is nagyon várom a gyülekezeti hétvégét, amin tavaly is mélyebben megismerhettem a testvéreket. Úgy érzem, hogy megtaláltam a szolgálati helyem! Az ovisok és a kisiskolások tanítását szeptemberben kezdtem el. Nagyon szeretem csinálni! Emellett énekelni szoktam amikor felkérnek a szolgálatra, illetve

amikor még volt énekem. Illetve a gondnokságban is megtaláltam a szolgálatom.

– **Kérem, hogy beszéljetelek életek kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanított Isten Titeket eddigi hívő életekben?**

Viki: Isten az egész eddigi életem során megsegített, és hiszem, hogy ezután is így lesz. Volt olyan időszak, amikor nem hallottam Isten hangját, vezetését. Én már zörgettem és dörömböltem az ajtón, de semmi. Borzasztóan nehéz időszaka volt ez az életemnek, kisebb pánik-rohamok és álmatlanság kísérte. Le kellett rombolnia az alapokig a hitemet, ahhoz, hogy gyümölcsöt termő gyermekévé válhassak. Csendben volt, de szilárd meggyőződése, hogy végig ott állt mellettem és végig formált engem! Nem kapunk olyan próbát, amit nem bírunk el, még ha néha úgy is érezzük. Amióta véget ért ez az időszak, azóta mindig úgy imádkozom hozzá: „Tégy engem olyanná amilyenné szeretnéd, hogy váljak! Akiben gyönyörködsz.” Életem legfontosabb imái ezek. Hát nem ez a célunk, hogy olyanná váljunk, amilyenné Ő szeretne? Nekem ez a célo! Ő velem van, formál engem, még ha néha fáj is! De a cserépedény is megreped néha a formázás közben. Én pedig csak csodálom és dicsérem, amiért látom, hogy mit tud kihozni egy bűnös emberből! Legyen ez a bizonyágtétel Isten dicsőségére!

Peti: Legfontosabb, amit megtanultam, hogy hallgassak az Ő ígéreteire. Harcaimban sokszor Isten ígéreteire támaszkodom, mert tudom, hogy Ő nem csap be engem. Sok nehéz helyzetben vitt át engem az Úr. Egyetemi éveimben a második félévben nem volt biztos, hogy sikerül bent maradni az egyetemen, sajnos elég rosszul sikerült számomra az első félév. Isten vezetett engem, segített a távolabbi célok felé fordítani a szememet, és segítségével helyes vágányra került az életem.

– **Van-e kedves ígétek, éneketek?**

Viki: Kedvenc ígém: „Ti azonban választott nemzet, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára.” (1Pt 2,9). „Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.” (Zsolt 119,105). „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.” (Péld 4,23)

Kedvenc énekeim: Ararat – „Hova mennék”, „Folyó”, „Első helyre”.

Peti: Kedvenc ígém: „Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,29-31)

Kedvenc énekeim: Az „Itt a szívem, kemény föld” kezdetű ének.

– **Hogyan tartotok csendességet? Egyénileg? Együtt? Milyen konkrét ígét, bátorítást, cselekvésre buzdítást, feddést kaptatok eddigi csendességeitekben?**

Viki: Legtöbbször együtt tartunk csendességet. Van, hogy elkezdzünk előlről olvasni egy könyvet a Bibliából és azon megyünk végig. Emellett nagyon szeretjük a YouVersion olvasási terveit, nagyon bátorító és jó gondolatok vannak benne.

Van egy szívemhez közel álló mondat, amit imádság vagy akár ének közben is szeretek csinálni. „Amikor a térded a földön van, közelebb vagy a mennyhez!” Imádság és olykor ének közben is szeretek letérdelni tisztelem jeléül.

Peti: Folyamatosan tanulom, hogy hogyan is szeressem jobban Istent. Jó párszor megtapasztaltam, hogy amikor a padlón vagyok, Ő jön és felsegít, és amikor sikerül felállnom, akkor azt hiszem, hogy egyedül is megy nekem ez az ÉLET nevű dolog, de mindig rájövök, hogy nem, nekem ez nem megy Isten nélkül. Nem megy az Ő útmutatása nélkül, gyerek vagyok, és Ő az Atya, akire naponként fel kell, hogy nézzek.

– **Köszönöm őszinte válaszaitokat. Ezzel az ígével kívánom, hogy közös életek is áldott legyen, és hogy együtt is járjatok hűséges szívvel a keskeny úton:**

„Hálát adunk Istennek mindnyájatokért mindenkor, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban. Szüntelenül gondolunk Istenünk és Atyánk előtt a mi Urunkban, Jézus Krisztusban való hitetek gyümölcsseire, fáradó szeretetetekre és türelmes reménységeitekre. ... Egyébként, testvérek, az Úr Jézusban kérünk és intünk titeket arra, amit tőlünk tanultatok, hogy hogyan kell élnetek és Isten kedvében járnotok – amint teszitek is. Éljetek is úgy, hogy előrehaladásotok mind nagyobb legyen.” (1Thessz 1,2-3; 4,1)

Ádány Judit

126. zsoltár

*Zarándokének, Mikor jóra fordította Sion sorsát az ÚR, olyanok voltunk, mint az álmodók,
Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkijáltás volt nyelvünkön.
Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR!
Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR, ezért örvendezünk,
Fordítsd jóra sorsunkat, URam, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!
Aki könnyezve vetettek, ujjongva fognak majd aratni.
Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezik, mikor kévéit hozza.*

IMAHÁZUNK TÁJÁN

Folytatjuk a múlt havi számban megkezdett sort. Most két újabb munkacsoport bemutatkozását olvashatják a testvérek.

Felújítási és üzemeltetési munkacsoport

Ahogy arról már hallhattatok, a gyülekezetünkben többféle munkacsoportot elindítottunk, amelyeknek az a célja, hogy a saját területükhöz kapcsolódó feladatokkal foglalkozzanak és az ennek során felmerülő kérdéseket, nagyobb döntést igénylő lépéseket az elöljáróság elé vigyék, de már előre előkészítve, hogy az elöljáróság ne kelljen a részletekkel foglalkozni, csak a lényeges dolgokkal. Valóban nem jó az elöljáróságig vakolat típusokról és cső átmérőkről dönteni.

Legfrissebb felújítási hír: megkezdődött a bejáratok padlózatának kicserélése

A felújítási és üzemeltetési munkacsoport célja, hogy biztosítsa, hogy a gyülekezet Imaházának és a lelkészlakásának az állapota és funkciói a gyülekezet céljaival és működésével összhangban legyenek. Ez, ahogy a neve is mutatja, egyrészt magában foglalja azt is, hogy a munkacsoport foglalkozik vele, hogy egy felújítandó részt hogyan lenne érdemes felújítani és azt mikor, mennyi idő alatt és milyen költséggel fogjuk tudni ténylegesen végrehajtani. Másrészt pedig magában foglalja az üzemeltetést is, aminek része például az épületben található berendezések dokumentációjának elkészítése és annak biztosítása, hogy a rendszeres karbantartások is megfelelően legyenek dokumentálva, tudni lehessen, hogy mit szükséges karbantartani és az már megtörtént-e.

Szeretnénk mindezekkel úgy szolgálni Isten országának az épülését, hogy a gyülekezet épületeiben a lelki munkához és minden más szolgálathoz is rendelkezésre álljon mindaz, ami szükséges, és ami ezt a munkát könnyíti, hatékonyabbá teszi. Szeretnénk azt, ha az Imaház egyre jobb lenne és új szolgáltatások elindulását és a gyülekezet létszámbeli növekedését is jól tudnánk így háttérinfrastruktúrával támogatni.

A munkacsoport jelenlegi tagjai: *Zsigovics Géza, Kotán Béla, Horváth Ádám, Simon Dávid.*

Simon Dávid

Programszervező munkacsoport

Pár évvel ezelőtt *Gulyás Zsombival* gondolkodtunk, hogy milyen jó lenne a gyülekezetünk számára programokat szervezni. Legyen szó egy kirándulásról, vagy akkor még nagyon áhított gyülekezeti hétvégéről. Közben kis csapatunkhoz *Sonkoly Anna* is csatlakozott. Eleinte kisebb programok kerültek megszervezésre majd végül tényleg sor került az első Balatonföldvári gyülekezeti hétvégére. Nagyon sok áldást kaptunk ezeken a programokon és Isten mindig bátorított, hogy folytassuk tovább ezt a munkát. Tavaly tovább bővült a csapatunk *Gulyás-Orcifalvi Timivel* és már együtt szervezhettük a Vajtai hétvégét.

Idén már hivatalosan is megalakultunk mint a gyülekezetünk programszervező munkacsoportja. Célunk, hogy gyülekezetünk tagjai és résztvevői számára olyan programokat szervezzünk, ami segíti hitünk elmélyülését, közösségünk építését, és a személyes kapcsolatok kialakulását. Nem feltétlenül csak új programokat szeretnénk szervezni, hanem figyelembe vesszük eddigi hagyományainkat a programok terén. Például ha a hagyományos programnak már van felelőse, őt támogatva együtt dolgozik vele a munkacsoportunk.

Fő céljaink között van még, hogy szeretnénk átláthatóvá, követhetővé és elérhetővé tenni mindenki számára a gyülekezetünk programjait. Így aki szeretné tudni, mikor

lesz például a gyermekhét, vagy a gyülekezeti hétvége, vagy a hálaadó nap, már előre meg is nézheti és tervezheti az adott időponttal.

Erre a célra már létre is hoztunk egy gyülekezeti Google naptárat, ami hamarosan elérhetővé válik a tagok számára. De természetesen a szokásos módon a gyülekezetünk honlapján, itt az újságban és az Alsóhegy38 Facebook csoportban is mindig hirdette lesznek a programok, ahogy ezt már megszokhattátok.

Fontos számunkra még, hogy ne legyenek túlszűfolt időszakok vagy egymásra szervezett programok. Mivel minden gyülekezeti programért ez a munkacsoport a felelős, ezért szeretnénk kérni, hogy ha új gyülekezeti programot szeretnél szervezni, keress meg minket. Kérünk, segítsd ezzel a munkánkat. Mi is támogatjuk, bátorítjuk azokat, akik programötletekkel keresnek meg minket.

Szeretnénk Istenre figyelve, Őt követve szervezni, hogy Isten kezében jó eszközök lehessenek a programok gyülekezetünk építésében. A munkacsoport tagjai: *Gulyás Zsombor, Gulyás-Orcifalvi Timi, Sonkoly Anna, Nagyné Kalán Éva.*

Nagyné Évi

BÚCSÚZUNK

Kiss Józsefné Borbély Piroska

(1934 – 2021)

Búcsú Édesanyámtól

Édesanyám Kiss Józsefné, Borbély Piroska 1934. július 23-án született a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Megyaszó községben. Sajnos az édesanyja már ötéves korában meghalt, és ez az egész életére kihatással volt. Édesapja nem szerette, később a mostohaanyja sem. Még egész fiatal korában férjhez adták, de a házassága nem sikerült. A család nem fogadta be, szeretetet nem kapott, sokat dolgoztatták, és teljesen legyengült.

Születésem után két évre megbetegedett, és súlyos tüdőműtéten esett át. A szanatóriumban senki sem látogatta meg, nem segítettek, nem érdeklődtek utána. Az alapvető dolgokat pl. szappant, fogkrémet stb. úgy tudta megvásárolni, hogy pohár alátétet horgolt, és a betegtársai már csak szolidaritásból is megvásárolták tőle. Pedig az édesanyja után már a szülői ház, és az édesapja által művelt termőföldek fele tulajdon szerint az ő nevén volt, nem volt szegény ember. A műtét után nem fogadták vissza, mert már nem bírt dolgozni, és az apám elindította a válópert. A szülőfalujába ment és a nagymamájánál lakhatott, mert már született egy féltestvére és a mostohaanyja féltette tőle, hogy megfertőzi. Pedig már gyógyult volt, nem volt fertőző.

A nagymamájánál lakott még az unokatestvére a családjával. A faluban ébredés volt, és alakult egy kis evangéliumi pünkösdi gyülekezet. A nagynénje hívására ide járt, és megtért, 1955-ben volt a bemerítése Miskolcon.

Helyben nem kapott munkát. Megtudta, hogy Budapesten van álláslehetőség, így felutazott, és tudott munkát vállalni. Először egy volt betegtársánál lakott, az első fizetéséig ő adott neki enni, és pénzt a villamosjegyre, mert anyagilag teljesen a nulláról indult. Keményen, teljesítmény-normában dolgozott, szorgalmas volt, és a legjobb szakemberek közé tartozott. A munkahelye Új-

pesten volt, és később, amikor a lakhatási helyzete kedvezőbb lett, magához tudott venni, és együtt laktunk.

A felköltözésemet édesanyámhoz a Mennyei Atya csodálatosan rendezte. Édesanyám többször hívott, hogy menjek fel hozzá a nyári szünetben, nézzem meg Budapestet. Nem mentem, ekkor még édesanyám idegen volt a számomra, meg a nagymama is ellene nevelt. A Mennyei Atyának azonban már meg volt a terve. A szomszéd kisfiút, aki a barátom volt, egyidős velem, meghívta, és felutazott hozzá. Amikor visszajött, beszámolt nekem, hogy milyen szép Budapest, és hogy hol jártak, mit néztek meg, nagyon kíváncsi lettem, és írtam levelet, hogy én is szeretném megnézni Budapestet. Feljöttem, sokfelé jártunk, sok mindent megnéztünk, nagyon tetszett. A két hét hamar eltelt, és édesanyám az Úrtól kapott bölcsességgel nem azt kérdezte, hogy nem akarok-e itt maradni velem, hanem azt mondta: kisfiam, már vége a szünetnek, vissza kell utaznod a nagymamához. Erre én a következőképpen válaszoltam: „Csak akkor megyek, ha elzavarsz.”

Nemcsak Budapest tetszett, hanem megéreztem az édesanyjai szeretetet és vele maradtam. Életem egyik legjobb döntése volt, a másik meg a megtérésem. Írnom sem kell, hogy édesanyám öröme határtalan volt. Írtam a nagymamának, hogy véglegesen édesanyámnál maradok, és küldje el a farolós tolltartómat, ez akkor a gyerekek kedvence volt, és az iskolatáskámat. Nem küldte, de még a ruháimat sem. Engem is úgy engedett el, mint édesanyámat. Nincs harag a szívemben iránta, ítélni meg pláne nem ítélek, Istené az ítékezés. A munkatársnők a gyerekeik kinőtt ruháit adták ajándékba, hogy hirtelen tudjak mit felvenni. Édesanyám elvitt a papírírószer boltba, ami azóta is megvan, és választhattam tolltartót meg iskolatáskát. Sajnos a lakás egészségtelen volt, és édesanyám megbetegedett, a Korányi Szanatóriumban gyógykezelték, én addig átmenetileg nevelőotthonba kerültem.

Korábban Kőbányán az Evangéliumi Pünkösdi Gyülekezetbe tartozott. Akkoriban a hölgyeknél divat volt a rövid, dauerolt hajviselet. A gyülekezetben ezt tiltották. Édesanyámnak ez nem volt probléma, hosszú haját viselt a gyülekezeti előírás szerint. Azonban egy alkalommal, véletlenül a körúton szembe jött vele az egyik presbiter bemerítkezett lánya, rövid, dauerolt hajjal. Ugyanakkor a gyülekezetben olyan ügyesen hátra kötötte, hogy kontynak látszott. Ez a képmutatás, meg a gyülekezet szeretetlensége miatt nem ment többet a közösségbe. Senki sem érdeklődött utána, de az Urat nem hagyta el. Azonban a Mennyei Atya kirendelt neki egy új gyülekezetet. Évek múlva a Korányi Szanatóriumban a hívó, baptista betegtársa, és barátnője javasolta, hogy vasárnaponként menjenek a Budakeszi Baptista Gyülekezet istentiszteleteire. Itt megismerkedett a Pócsik családdal és baráti, testvéri kapcsolatba kerültek, így csatlakozott a Baptista Egyházhoz. Az egészségtelen lakás-

ba nem mehetett vissza, a lakáskérvénye már régen be volt adva, de nem kapott. Végül a Mennyei Atya Mészáros Sándorné Ida nénit a Nap utcai gyülekezetből rendelte ki, édesanyám megsegítésére, és az ő segítségével kaptunk egy szép tanácsi bérlakást, közel az Újpesti Baptista Gyülekezethez. Természetesen ott rögtön a gyülekezet tagja lett, hívott engem is, de én nem mentem. Tudom, hogy nagyon sokat imádkozott értem, és láttam a bizonyágtévő életét. Így az egyik első eszköz lett a megtérésemben. 1969-ben én is megtértem és már együtt jártunk a gyülekezetbe.

1975-ben a XI. kerületbe költöztünk. Azóta a Budai Baptista Gyülekezet tagja volt egészen a haláláig. Nagyon szerette az Úr Jézust és a gyülekezetet. Soha nem zúgolódott nehéz helyzete miatt, sőt minél inkább nehéz volt, annál inkább ragaszkodott Istenhez és az Úr Jézushoz. Isten kegyelmében bízott élete végéig és most már megérkezett Hozzá az örök hazába. Nem szenvedett,

csak egy napig volt a kórházban, csendesen elaludt. Hálás vagyok a Mennyei Atyának, hogy a súlyos műtétje ellenére 87 évet kapott Teremtőjétől, ebből 58 évet együtt élhettünk le szeretetben. Nagyon jó édesanya, és példamutató hívő ember volt, nagyon szerettük egymást.

Hagyott nekem egy örökséget: „Fiam, az Urat és a Gyülekezetet el ne hagyd! Mert ha elhagyod a gyülekezetet, a világ beszipant, és az Urat is el fogod hagyni. Akkor már neked itt a földön is rossz lesz, végül az örök életedet is el fogod veszíteni. Ne foglalkozz azzal, hogy a gyülekezetben ki szeret, és ki nem, az Úr Jézus téged is szeret és ez a fontos.”

„Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.” (Rm 6,23/b)

Fia, Kiskőrösi József

RENDAHAGYÓ BIZONYSÁGTÉTEL

Mottó: „Ki kételkedőn boncolja Őt, annak választ nem ad, de a hívő előtt az Úr megfejtí önmagát.”

Kedves Kriszta!

Harmadik levelem témája és hívószava a szent-bűnös ember, éppen ezért a kettős hangulat lesz rá a jellemző. A bűn negatív, sötét, lehúzó tónusa, és szent pozitív, tiszta, felemelő érzete mentén kavarnak majd gondolataink. Talán nem gondolom rosszul, hogy a ma emberének egyik legnagyobb lelkiismereti kihívása az, hogyan határozza meg önmagát. (Nem az, hogyan fejezze ki, mert az már nagyon megy neki, pro és kontra, a stílus ugye maga az ember.) Ha belenézel a fizikailag meghatározható foncsorozott tükörbe, az alapján le tudod írni a külsődöt. De melyik az a lelki-szellemi tükör, ami alapján le tudod írni, hogy milyen a belső?

A pszichológia útmutatása? Az erkölcsöd? Az elvedid? A szokásaid? A tetteid? A gondolataid? Az érzelmeid? Az értékrended? A szereteted? A humorod? A lelkiismereted? A bűneid?

Igen, ezek mind jellemzik az embert. De mivel ezek is viszonylagosak, nem mindenki érti úgy, ahogy te magad, megint ott vagyunk, hogy nincs egy fix pont, amihez képest értelmezhetnénk magunkat. Honnan van az erkölcs? Honnan jönnek a gondolataink? Honnan van a lelkiismeret? A pszichológia mindenre ad magyarázatot? Pilinszky óta tudjuk, hogy nem. Nemrég hallottam egy jó mondatot, Pálhegyi Ferencről származik: „A pszichológia csak könyvjelző lehet a Bibliában.” Mert a pszichológia kihagyja Istent, a Teremtőt, épp ezért soha nem adhat teljes képet az emberi lélekről, a szellemről (amivel Istenhez kapcsolatba léphetünk) meg még úgy se. Könyvjelző lehet, hiszen sok, fontos dolgot kutatott ki, figyelt meg az emberről, de... nem az ember alapvető baját – a bűnös természetét – veszi kiinduló pontnak.

Jaj, tudom, ilyenkor égnek áll haja sok embernek, hogy ő aztán nem bűnös: nem lopott (nem igaz), nem hazudott (nem igaz), nem ölt (nem igaz), nem csalt (nem igaz) stb. Meg egyébként is, emberek vagyunk, ki ne hibázna, meg amúgy is, mi nem is akartunk rosszat... Na de, kérdelem én: mi az abszolút jó? És az abszolút rossz? Itt kezdődik önbecsapásunk, és itt már rosszul kanyarodunk az önmegismerés útján, így se magunkat, se a másik embert nem érthetjük meg igazán jól.

Mert sajnos minden fenti lelki ismertetőjegyünk alapja a bűnös természet. Ha a bűn fogalmát az értelmező kéziszótár szerint nézzük, és nem vesszük figyelembe az első, vallásos meghatározását, akkor az állami törvények, a társadalmi rend elleni vétség, illetve az ember helytelen cselekedetei és mulasztásai jöhetnek számításba. Már ezeket nézve sem jelenthető ki egy emberről, hogy teljesen bűnmentes, hiszen nincs olyan, hogy ezeket valaki az élete során soha meg ne szegte volna. Nincs olyan ember, aki ne ment volna át már egyszer életében a piroslámpánál, ne vitt volna haza valamit a munkahelyéről (akárcsak egy gémkapcsot), ne mulasztott volna el bármit az életében stb. Persze ezek társadalmi megítélése viszonylagos: főleg azok súlyossága, mert az *tény*, hogy ha valaki vét valamelyik ellen, az elkövette a bűnt. Leginkább annak kára szerint súlyozzák a kiszabható büntetést. Az igazságosságra való törekvés, és hogy minden ember egyenlő a törvény előtt, az a történelem fényében erősen megkérdőjelezhető, sőt, ki is mondhatjuk: ez nagyon ritkán jött össze tisztán az emberiségnek, nem működik.

Ezek alapján te is megmérheted magad Kriszta, hogy vajon *csak* az emberi törvények szerint büntelen vagy-e?

Mi a helyzet az Istennel szembeni bűnnel? Itt megint vissza a startvonalhoz: Biblia. Isten elleni bűnről nem értesülhetsz máshonnan, csak a Bibliából. És leírunk egy szép nagy kört: Biblia, azaz Isten szava az emberekhez → teremtéstörténet → bűnbeesés: engedetlenség Isten rendelkezése ellen → a bűnnek mindig van következménye: elszakít Istentől → a bűn egyetemessége: minden ember bűnösen születik → Ószövetség és a Törvény: kizárólag a zsidóknak → zsidók küldetése: bemutatni Istent az embereknek → bűnrendezés: áldozatokkal (állatáldozatok) → egyetemes bűnrendezés: csakis Jézus Krisztus által → a bűn újszövetségi fogalma (hamartia): céltévesztés (eredetileg a gerelyvetésnél a célt eltéveszteni) + állapot + uralja az embert + rossz vágy + törvénytelenység + jogtalanság = ami elvezeti, elválasztja az embert Istentől → a bűn végzetességét csakis olyan áldozat törheti meg, ami bűn nélküli és tökéletes, örökérvényű, nem kell ismételnit → Jézus Krisztus, Isten Fia, a tökéletes áldozat → Biblia!

A Biblia az a tükör, amibe ha belenézünk, egy biztos ponthoz viszonyíthatjuk magunkat: „Mert ha valaki hallgatja az igét és nem cselekszi, hasonlít ahhoz az emberhez, aki a saját arcát a tükörben szemléli; ha megnézte magát és elment, rögtön elfelejti, hogy milyen volt. Aki azonban gondosan beletekint a szabadság tökéletes törvényébe, és megmarad abban, s annak nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója, az boldog lesz tette által.” (Jakab 1,23-25)

Ide kellene másolnom szinte az egész Újszövetséget, de főleg az apostoli leveleket, amelyek részletesen taglalják, hogy miért szükséges Jézus egyszeri áldozata. Összefoglalva azt mondhatom, hogy Isten előtt a bűnös ember csak úgy állhat meg, hogy elfogadja Isten bűn elleni megoldását: *Jézus Krisztus egyszeri és örökérvényű áldozatát*. Fel kellett áldoznia magát, hogy kiszabaduljunk a bűn hatalma alól, mert a bűn miatt lett az ember földi élete véges, és annak folytatásának kimenetele (örökélet vagy kárhozat) attól függ, hogy elfogadjuk-e az Isten szerinti, egyedüli bűnrendezést.

„Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka azonban az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Római levél 6,23)

„A törvény szerint ugyanis majdnem minden dolgot vérral tisztítanak meg, **vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.**” (Zsidókhöz írt levél 9,22)

„Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.” (3Mózes 17,11)

„Jézus ekkor ezt mondta neki: – **Én** vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghalt is, élni fog; és mindaz, aki él és hisz én bennem, nem halhat meg örökre. Hiszed ezt? – Igen, Uram – válaszolta Márta –, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, aki a világra jön.” (János ev. 11,25-27)

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy **egyszülött Fiát adta**, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János ev. 3,16)

„Mert Krisztus is szenvedett egyszer a **bűnökért, az Igaz a nem igazakért**, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettett Lélek szerint.” (1Péter 3,18)

„Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Korinthus 5,21)

Azért fontos ezzel az isteni alapvetéssel foglalkozni, mert ez a megváltás alapja. Isten létezik, ez megismerhető a Bibliából. Egyedül Fia, Jézus Krisztus által mehetünk Hozzá, az elvezet ahhoz, hogy: miért jött el a Földre, miért kellett megszületnie, emberként élnie, és úgy befejeznie a földi életét, ahogy befejezte, miért kellett feltámadnia. Ezek fényében felismerjük az Isten szerinti állapotunkat, amiért szükségesek voltak az előző lépések. A bibliai bűnösség fogalmának felismerése, elfogadása vezet el minket a bűn-

bocsánat szükségességéhez, amihez csak a tökéletes áldozat elfogadásának útján juthatunk. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszagtól.” (1János 1,9)

Amikor megismerkedünk Istennel, Ő végigvezet minket azon az úton, amelyen felismerésről felismerésre jutunk az általa elgondolt és elrendelt igazságokról. Megértjük Őt, megérezzük Őt, és rendezzük a Vele való kapcsolatunkat. Vágyat ad a szívünkbe, hogy ezután Tőle el ne szakadjunk, Vele éljük a további életünket: „Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.” (1Péter 1,8-9)

KEZEK

*A nagymosás után – jelentve: kész –
Letette jó anyánk elénk az ételt.
Gyermekszemem egy síkba volt kezével,
S döbbenet láttam: véres volt a kéz...
S mit gyermekész fel nem foghat,
Hogy ennyit ér ruháink tisztasága,
Ma látom már, hogy lelki ruhánk
tisztasága ára
Egy szögekkel átvert, véres égi kéz...

Ne tékozzol el hát tisztaságod!
Ne rendítsen meg percnyi kjs magányod!
Tíéd is Istentől a szent ígérlet:
Ha jó anyád el is feledne tán,
Én markaimba metszettelek téged
Rút vasszegekkel, fenn a Golgotán...

Balog Miklós*

Hitünk végső célja, hogy a halálunk után Istennel legyünk. Ez a Biblia alapvető igazsága, még akkor is, hogy ha az a fogalom, hogy Mennysország, meszeszerűen hangzik is. A halál tényéről senki nem vitatkozik. (Tudom, hogy Te is korán elvesztetted édesanyád.) De arról gondolkodni, hogy ez miért van, és főleg, hogy mi lesz utána, az fájdalmas, de kikerülhetetlen feladata az embernek. Van, akit csak így tud megszólítani Isten. Mi lesz Veled a haláloed után?

Ezért írok, ezért szólok, ezért vagyok bátor. A halál utáni létről való tudás *halálosan fontos!* Annak megismerése: Biblia. Egy kedves hívő testvérem mondta: az élet egy nagy pazarlás és értelmetlen, ha nincs folytatása. Remélem, reménykedem Kriszta, hogy Te is belátod, hogy most, amikor úgy látjuk, úgy érezzük, hogy a Covid szinte teljesen átvette az uralmat az eddigi életünk felett, amikor már nemcsak az ismerősünk ismerőse lett beteg, került lélegeztetőgépre, hanem már rokonaink, barátaink, vagy épp mi magunk vagyunk érintettek, akkor itt az ideje a felfelé figyelésnek, a fókuszállításnak, az anyagvilágtól való elrugaszkodásnak. Tudjuk, hogy van materiális oka annak, hogy a vírus egyáltalán képbe került, de az, hogy mai, modern világunkban így elszabadult, és ilyen pusztítást végez, az már nem magyarázható csak azzal, hogy egy népnek, ott Keleten furcsa étkezési szokásai vannak. És most nem az „Isten büntetése” nevű utcába, hanem inkább az „Isten szól, általam” nevűbe fordulunk.

Húsvét lesz, mire levelemet megkapod. Ez a legkedvesebb ünnepem. Nekem az igazi csoda, hogy egykor Isten úgy gondolta, most van itt az ideje a bűnös természetű ember, a bűn végső, örökké tartó következményeitől való megváltásának, megszabadításának. Az is, hogy ez hogyan maradt fenn az utóbbi több mint kétezer évben, az is, hogy énhozzám is eljutott. De leginkább az, hogy Isten képessé tett ennek felismerésére, elfogadására, és arra, hogy fontos legyen továbbadnom. Lehet, hogy már Te is érezted úgy, hogy Neked aztán nem kell bemutatni a poklot, Te már itt a földön megélted azt. Hidd el, nem. Itt a földön, főleg a mi körülményeink között, nem élhetted át ezt igaz valójában. Mert itt van még a földön Isten Szentlelke, aki által Isten még közben tartja a földi életet, aki által még van remény, aki segíthet még változni, jó irányba állni, kapaszkodni, áldottnak lenni. Az a pokol, ami örökérvényű lesz, az a reménynélküli hely, ahol nem lesz ott Isten. Ennél rosszabb nem lehet, még ha át is éltünk iszonyú dolgokat, annál is iszonyúbb lesz. (Igazából nem is tudjuk elképzelni.)

Nagypénteken Jézus belesuttogta a világba a legörömtelibb, legfelszabadítóbb üzenetet, szó szerint az utolsó szóval: „*Elvégeztetett!*” A megváltás, a világ összes bűnéért való áldozat – elvégeztetett. Csak (!) el kell fogadni, és utána szerinte való életet élni. Ezért szeretem nagyon húsvétot, az újrakezdés, a megbocsátás, a tisztaság ünnepét. Az új lelkiismeret ünnepét, mert Isten ebben is megújíthat, hiába próbáljuk elhessegetni ma-

gunktól, meg elnyomni magunkban, Ő újra és újra rávilágít azokra a dolgokra, amik még nem „kóserek” az életünkben. Ilyen lelkiismeretet kívánok Neked is, Kriszta! És azt az örömet, ami mennyei öröm, hogy bármi lesz, Neked is megvan a helyed a mennyben, soha többet nem kell Isten nélküli életet élned, már itt a földön sem. Megváltás, öröm, feltámadás, hála, örökélet a jó Atyával. Ez húsvét öröme. Így leszünk *szenetek*: Isten számára elkülönítettek.

Javasolom, hogy hallgasd meg *Händel Messiásából* a jól ismert *Halleluja* kórust, miközben arra gondolsz, hogy megszabadulhatsz a halálfélelemtől, és nyitva a menny kapuja, csak hitben kell lépned. Ő szerinte való hitben. „*Aldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múlt, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra. Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen áll arra, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időkben. Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megsomorodtatok különféle kísértések között, hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranyból, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, a dicsőségre és a tisztességre.*” (Péter első lev. 1,3-7)

Lassan búcsúzom, jó hosszúra sikerült ez a levél is. De ezt még szeretném a végére leírni. „Mit érdemel az a bűnös, akinek záloga a kezemben van?” Emlékszel erre a gyerekkori zálogosdi játékra, amikor ha hibáztunk valamilyen játékban, akkor zálogot gyűjtöttek be tőlünk, és a végén a zálog kiváltásakor „büntetést” kaptunk. Az utolsó ítéletkor, amikor minden ember megjelenik Jézus Krisztus ítélőszéke előtt (hogy ez hogyan valósul meg, ne kérdezd, nem tudom) akkor valami ilyesmit fog a sátnak (lassan ő is sorra kerül majd témáink között) csinálni velünk. Az örök vádoló – abban bízva, hogy Isten a bűnöst helyén kezeli – ezt kérdezi majd, és kihúzza nekünk az összes bűnünket szimbolizáló *adóslevelet*, és még meg is fejeli „*a miért ne bocsásson meg Isten senkinek*” kártyával. De Isten a hívőket már a Jézus vére által szerzett engesztelésen keresztül fogja látni, és boldogan felmutatja a **MEGVÁLTVA** kártyát! Mert...

„*Eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely vádolt bennünket. Eltávolította azzal, hogy oda-szegezte a keresztfára.*” (Kolossé 2,14)

Folytathatom?

Szeretettel öllelek: Judit

U.I.: Egyszer hallottam, hogy a fentebbi János 3,16-ot így is lehet olvasni: *Mert úgy szeretett Isten Téged, Kriszta, hogy az Ő egyszülött Fiát küldte, hogy ha hiszel Őbenne, ne vessz el, hanem örök életed legyen.* ☺ Amúgy a neved jelentése: a Christianus (latin) férfinévből alakult nőinév, keresztyén, Krisztushoz tartozó. De ezt biztos, hogy tudtad már.

TALLÓZÓ

Leprások szigete

Molokai, Hawaii állam egyik szigete. Ma látogatott turista célpont. A sziklákról gyönyörű a kilátás a Csendes óceánra. A tengerpartot finom, fehér főveny borítja. A sziget beceneve: „a barátságos sziget.” 160 évvel ezelőtt ez a hely volt a halál szigete. Hawaiiiról ide hozták a leprásokat. Itt nem volt tisztálkodási lehetőség, sem orvosi ellátás, csak egy kevés élelmet kaptak az itteniek. Aki egyszer idekerült, annak megpecsételődött a sorsa, innen nem volt többé lehetősége a visszatérésre.

1864-ben egy Damien nevű belga pap érkezett Hawaiiira, és minden ellenkezés ellenére ellátogatott Molokai szigetére is! Megdöbbenette az, amit itt látott: az itt élők szalma kunyhókban tengették az életüket, a betegek semmivel sem tudták lekötni magukat, a halottak temetetlenül heverték. Sem a testi, sem a lelki szükségekkel nem törődött senki. A miniszterelnök a hawaii sajtóban így írt: „Ha lenne egy olyan nemes lélek: egy pap vagy nővér, aki indíttatást érezne, hogy ezek közé a szörnylények közé menjen és odaáldozza életét, az az emberi szeretetnek királyi fényében tündöklene mindörökké!”

Damien 1873-ban költözött végleg a szigetre, mint a leprások papja. Óriási energiával vetette magát a munkába: tanított, vigasztalt, ápolt, lelkészként szolgált. Is-

kolát, kórházat és templomot épített. Feletteseit állandóan levelekkel bombázta, hogy mivel tudnának segíteni az itt élőkön. A sziget lassan megelevenedett: elkezdtek a földet megművelni, virágokat ültettek, a felépült házakat csinosították.

Egy évvel odaköltözése után így kezdte egyik prédikációját: „mi leprások...” A gyülekezet megdöbben, hiszen egészségesnek látszott. De ő elmagyarázta nekik, hogy a külső lepra mellett van belső lepra is, amikor az ember magányos, belső sebekkel teli, vagy elhagyatott.

Damien nem félt a betegségtől: megölelte, megérintette őket, együtt evett velük, kimosta és bekötözte a sebeit. Rájött arra, hogy a leprásoknak mennyire fontos a testi érintés! Nem félt megcsókolni őket. Minél inkább megérintette ezeket a beteg embereket, annál inkább elfogadták őt!

1884-ben kiderült, hogy Damien atya is elkapta a leprát. Hosszú ideig tartott, amíg legyőzte a félelmét. Betegen is tovább folytatta szolgálatát. Egyik levelében arra kérte testvérét, „imádkozz, hogy legyen erőm kitarítani... míg megérkezem az örökkévalóságba.” 1889. április 15-én éjjel halt meg. A leprások egy magas fa alá temették, amely alatt Damien első éjszakáját töltötte Molokain. Sírkövén ez áll: „Áhítatos megemlékezésül a tiszteletre méltó Damien De Veuster atyának, aki vértanúként halt meg.”

Egy apró momentum a leprások közösségéről. Rendszeresen kaptak keresztyén újságokat, amelyek őszintén bemutatták az európai vallásos élet problémáit. Például olvastak egy cikket arról: „Hogyan ne aludjanak el a hívők az istentiszteleteken?” Megdöbbenek ezen, és megüzenték egy újságíró által: „mindennap imádkozunk értetek európaiak, hogy ne aludjatok az istentiszteleteiteken!”

Dani Zsolt

Forrás: Dani Zsolt facebook oldala, március 6.

Fontosabb, hogy merre tartunk, mint az, hogy hol tartunk

Két ember útja keresztezheti egymást akkor is, ha az ellenkező irányba mennek, az egyik mondjuk Bécsbe, a másik meg Debrecenbe. Vezethet mindkettőjük útja Budapesten át, el is időzhetnek ott egy darabig, felfedezve a város kincseit, vagy éppen sötét helyeit, de ez másodlagos ahhoz képest, hogy mi az úti céljuk. Ha egy ember Debrecenbe tart, azért megy Budapesten át, mert az útja arra vezet. Élvezheti Budapestet, de végül Debrecenbe szeretne megérkezni. Tehet kitérőket, kacskaringókat,

választhat kerülőutakat, mehet lassan vagy gyorsan, viszont előbb vagy utóbb Debrecenbe akar eljutni. A lelki életben is végül fontosabb, hogy milyen irányba megyünk, mint az, hogy éppen hol tartunk. Persze ez épp a közelmúltban nem volt mindenkinek magától értetődő.

A posztmodern kulturális hullám idején divatos metaforává vált az utazás képe: mindenki úton volt és senki sem akart megérkezni. Ha valaki igazán spirituális-

nak akart látszani, a statikus fogalmakat dinamikusakra cserélte, és ezek között a legkedveltebb volt a zárandoklat és az úton levés metaforája. Közmegegyezés lett, hogy a valóság egy hatalmas El Camino, ahol az élet út közben történik, azzal a különbséggel, hogy itt nincs Compostella, ahova megérkezhetnénk. Nem is az volt a lényeges, hogy hova megyünk, hanem az, hogy úton legyünk. Ezzel csupán egy gond van: hogy ha nincs célja az utazásnak, akkor az nem zárandoklat, hanem egyszerű bolyongás, amit csak az különböztet meg az egy helyben járástól, hogy a haladás látszatát kelti.

De maga az utazás egyébként nagyon is találó kép, amikor a lelki életről van szó. Tényleg úton vagyunk. Mindig haladunk valamerre, akkor is, amikor nem világos számunkra, hogy merre is van az a valamerre. Az út mindig vezet valamerre. Ez pedig végül, amikor elérünk az út végére, lényegesebb lesz annál, hogy éppen hol is tartunk most. Az is persze fontos, hogy hol tartunk. A keresztyén hitben kulcsfontosságú például, hogy bementünk-e a szűk kapun, átmentünk-e a halálból az életre, és aztán megszilárdultunk-e, érettségre jutottunk-e a hitben. De ez sokszor pont nem egy pillanatfelvételtől derül ki, hanem a hosszabb távon megfigyelhető haladási irányból.

Keresztyén szempontból jobb annak az embernek a helyzete, aki Krisztus felé halad, mint azé, aki Krisztustól távolodik. Jobb egy olyan ember helyzete, aki keresi az Isten országát, mint azé, aki már a szótól is ásítózni

kezd. Több reményt fűzök Jordan Petersonhoz, aki elcsukló hangon beszél arról, mennyire megrémíti a lehetőség, hogy Krisztus valóságos, mint Rob Bellhez, aki frivol kedélyességgel érvel amellett, hogy Isten szeretete győzni fog. Bizakodóbb vagyok a bipoláris Kanye West iránt, aki hatalmas amplitúdókkal és látványos tévedésekkel éli meg bébihitét, mint Jim Wallis kapcsán, aki érett fejjel adja fel egy politikai ideológiáért a keresztyén hit alapvető elemeit. Közelebb van az Isten országához az, aki remegő térdekkal közeledik felé, mint az, aki állva dobálja szét annak kincseit.

Természetesen fontos, életbevágóan fontos, hogy a keresztyén hiten kívül vagyunk-e vagy belül. De néha még lényegesebb, hogy befelé tartunk-e, vagy kifelé. Aki befelé tart, az előbb vagy utóbb meg fog érkezni Krisztus lábaihoz. Aki kifelé tart, az idővel kint is lesz, bár kifelé menet még sok kárt tud okozni a bent és kint levőknek. Ne csak azt nézzük, hogy egy ember hol áll, nézzük azt is, hogy merre halad. A példázatbeli tékozló fiú hazafelé tartott a disznók vályújától (Lk 15,17), mert az atyai házba vágyakozott. A hasonlatban szereplő „megfürdött disznó” viszont a sárba vágyott vissza még az atyai házból is (2Pt 2,22). Az adott pillanatban az egyik még a vályúknál volt, a másik még a fiak között, de a történet szempontjából lényegesebb, hogy végül hová kerülnek.

Szabados Ádám

Forrás: <https://divinity.szabadosadam.hu/?p=27450>

Kemény szeretet

Néhányszor volt lehetőségem tengeren vitorlázni. Volt egy képzett kapitány, de a matrózok mi, a hajón lévő férfiak voltunk, pedig nem tudtunk semmit a vitorlázásról.

Rövid és kemény volt a gyorstalpaló tanfolyam: gyorsan kellett megtanulnunk az alapvető dolgokat. Aztán a nyílt tengeren élesben jött a gyakorlás. Kettesével voltunk beosztva, és tanultuk a vitorlák kezelését. Eleinte nehezen ment, legszívesebben abba hagytuk volna az egészet, de a kapitány nem engedte. Néha kiabált velünk, nem hagyta, hogy feladjuk, volt, amikor reggeli helyett is gyakorolnunk kellett. Elképzelhetitek a lelkiállapotunkat. Annyira vágytunk arra, hogy egy másik, megértő személy legyen az, aki az utasításokat osztja és békén hagy bennünket! De vajon mit tanultunk volna, ha megértően azt mondja: „akkor ne csináljátok?” Ki kezelte volna a vitorlákat?

Olvastam egy mély igazságot, amit nem könnyű elfogadni: „Vigasztalást olyanoktól kapunk, akik egyetértenek velünk, fejlődésünket azok szolgálják, akik nem!”

Ott a tengeren megértésre vágytunk, hogy ez nekünk nem megy, de ugyanakkor szükség volt arra, hogy meg-

tanuljunk kezelni vitorlákat, ehhez gyakorolni és fejlődni kellett. A fejlődéshez erőfeszítés kell, erre pedig a legtöbbször olyanok által jutunk el, akik nem hagyják, hogy megmaradjunk kényelmes állapotunkban! A kapitány kész volt vállalni a népszerűtlen szerepet, nem hagyott békén bennünket, túllépett a haragunkon. Igaza volt, mert minden férfi annyira megtanulta a vitorlák kezelését, hogy még nagyobb szélben is képesek voltak bánni velük. Ha nincs a részéről hajthatatlanság, akkor feladtuk volna! Most akkor a kapitány szeretett, vagy utált bennünket? Persze, hogy szeretett, de közben szükség volt a vitorlázáshoz a mi munkánkra is! És ennek a megtanulásához nem vezetett könnyebb út.

Ne sértődj meg, ha ezt a kemény szeretetet kapod valakitől. Gyerekként hányszor mondtam azt, ha valamit csinálni kellett: „nincs kedvem!” „Akkor csináld meg kedv nélkül” – hangzott a válasz. Ha csak azt tettem volna meg eddigi életemben, ami jól esett, akkor nem sok minden történt volna általam. Hálás vagyok azokért az emberekért, akik egy-egy helyzetben nem megértettek, hanem keményen fogtak és felráztak engem!

Dani Zsolt

Forrás: Dani Zsolt facebook oldala, március 16.

Lackfi János költő, író adott közre egy írást facebook oldalán a vele és családjából másokkal előfordult félrehallásokról. Olyan volt elolvasni ezt és a kommenteket, mint egy nagy pohár hideg vizet meginni a kánikulában. Ma, amikor körbe vagyunk kerítve a rossz hírekkel, a gyásszal, a szenvedéssel, üdítő volt ilyen vidám dolgokat olvasni. Az írás forrását is itt találtam, a megértéshez kívántatik némi ismeret katolikus szóhasználatból, katekizmusból és miserendből, és hogy ne(!) botránkozzanak meg a testvérek.

Isten nyálától a Betlehemben síelő medvéig

Gyermeki félreértések vallásos (szöveg) környezetben

Talán nincs is olyan katolikus hívő, aki kisgyerekként ne értette volna a „hossanna a magasságban”-t úgy, hogy uzsonna a magasságban. Ám ennél jóval egyedibb gyöngyszemek is találhatóak a témában, ráadásul a karácsonyi ünnepkör énekei, szövegei is óriási merítési lehetőségnek bizonyulnak. Mosoly- s talán könnyfakasztó sorok következnek.

A gyermeki fantázia határtalan, különösen olyan környezetben, ahol nemcsak a hallottak, hanem a látottak is nehezen érthetők. A szentmisében elhangzó szövegek és énekek rengeteg megmosolyogtató félrehallás táptalajául szolgálnak, bizonyára az olvasók családi legendáriumból is előhúzható néhány idevágó sztori. Mi már csak ismerőseink körében érdeklődve is felleltünk egy hatalmas csokorra valót, ezeket találjuk most, ám előre jelezzük: néhány esetben akár blaszfémiának is érezhető a leírtak, ha nem vesszük figyelembe, hogy ártatlan kisgyermek agytekervényein keresztül születtek a sajátos félreértelmek.

Mi az a kelegység?

Ha már a bevezetőben a mennyei uzsonnázást említettük, rögtön megjegyzendő, hogy a „hossanna a magasságban”-t volt, aki úgy fordította: „Zsuzsanna a magasságban”. De ez semmi ahhoz képest, hogy más az olvasmányok végén úgy felelt: „Istennek legyen nyála”. A „testnedveknél” maradványról is hallottunk, aki így mondta az áldozás utáni imát: „Krisztus orrából kifolyó víz, moss tisztára engem!”

Ehhez mérten hagyján, hogy valakinél Jézus nem az Olajfák hegyén, hanem az Olajfák tetején járt, vagy hogy más sokáig nem Krisztus, hanem a saját halálának hirdetését vetítette előre: „Halálunkat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz.” Szintén kicsi, de lényeges apróságok az eucharisztia liturgiájának elejéről, ugyanabból a mondatból: „ne vének dicséretére és dicsőségére”, valamint „mindannyiunk és az egész anyaszentegyházi a vára”.

Utóbbiakat elképzelni is mulatságos, ám a vizuális típusoknak a következő példát nem ajánljuk: áldoztáskor a sokszor egymás után és artikulátlanul elhangzó „Krisztus teste, Krisztus teste” volt, akiben úgy csapódott le: „Pestis, pestis”. Más pedig bevallotta: kiskorában rengeteget gondolkozott azon, mi lehet az a kelegység, mígnem kiderült, hogy az „Óáltala, Óvele és Óbenne” után rossz helyre tette a szóközt: „Szentlélek kelegységben”.

Bús sirály, veszekedő libák

Az egyetemes könyörgések köréből is van mit említeni: „Tedd fogékonyá szívünket...” helyett „Tedd folyékonyá szívünket...”, illetve „Add, Urunk, hogy...” helyett „A durung, hogy...”, ám volt, akinek felolvasóként sikerült egy bájosat bakiznia: „Kérjük, Urunk, az éhség és a gyomor megszüntetését!” Másnál arra is fény derült, ki az egyetlen feleség – és nem a saját édesanyjáról volt szó, a megfejtés a dicsőség zárómondatában keresendő: „Mert egyedül te vagy a Szent, te vagy az Úr, te vagy az egyetlen feleség...”

Ám a szentmise állandó részei közül a Hiszekegy a legnagyobb aranybánya. Tulajdonképpen nincs is mit csodálkozni azon, hogy egy gyerek a templomban nem dolgozta fel, hogy Jézus született, de nem teremtmény, ebből aztán lett „született terem teremtmény” és „deremteremdetett” is. Szintén elfogadható, hogy egy lurkó nem gondolta, hogy Jézus kínhalált szenvedett, meglegedett annyival, hogy „kint halált szenvedett”. Ezt egyébként több helyről is hallottuk, ahogyan azt is, hogy „ő szolt a próféták szavába”. Másoknál pedig Krisztus „leszaladt a mennyből”, majd „alászallt a bokrokra”, hogy aztán eljőjön onnan „itt élni élőket és holtakat”.

A kántor és a hívek által zengett énekek is gyakran adnak okot félreértésre. Tipikus példa a „Győzelemről énekeljen vadkelet és vadnyugat”, de ennek folytatása is félrecsúszhat: „Krisztus kenyér s borszívével Úr s király a Föld felett”, netán „bús sirály a Föld felett”. De a magyar szentek himnuszába is állatok furakodtak be: hárman is említették, hogy „László királynak vitéz lova sánta”, aztán „Margit libái veszekedve szállnak” vagy „vezetéknek szállnak”, netán „szárnyverdesve száll-

nak”. De a „Rút bűneinket jóságoddal földbe” is átalakult valakinél: „Rúd-bűneinket jóságoddal földbe”, másnak meg a sorvégi „Ó, ha csak ezt látnád!” fordult át erre: „Ó, ha csak ez látna!” Előkerült az is, hogy „Itt jelen vagyon elétkozott bárány”, valamint a „Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat” fals fordításai: „Krisztus nincs itt, Krisztus nem lát, Krisztus, Krisztus nincs tehát/mit csinálsz?” (Az igazi jelentés egyébként: „Krisztus győz, Krisztus uralkodik, Krisztus vezérel.”)

Halld meg, Iván!

A taizéi és a gitáros énekek sem maradhatnak ki a szórából. A „Szívem csendben az Úrra figyel, ki segít” többeknél úgy végződött, hogy „kisegér”, de megmosolyogtató az is, hogy „Áldjon meg Téged síromból az Úr” (Sionból helyett). Egy autómániás gyereket képzelhetünk az „Az ősi jóslat beteljesült, miénk a sebváltó” (Meváltó) sor mögé, emitt pedig egy valós és egy kreált személynév is bekavart az imám és az örööm szavak helyett: „Ó, halld meg, Uram, ó halld meg, Iván”, illetve „Jézus társa: Mörömöm”.

A latin énekek között nagy klasszikusnak számít az ubi caritas helyett az ubi caritas, azon meg szintén

nincs mit csodálkozni, hogy amikor még nem magyarul miséztek, többen is pulykát vizionáltak. Az „én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem” eredetileg úgy hangzott, hogy „mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa”, ebből lett aztán nagyszüleink gyerekkorában „megy a pulyka, megy a pulyka, megy a nagy fejű pulyka” vagy „megállj pulyka, megállj pulyka, megállj bűdös pulyka”, netán „nagy szemű pulyka”.

A kötött imák köréből is van mit említeni, de először érdemes leszögezni, melyek is ezek. Ugyanis volt, aki így fogalmazott: „a Miatyánk, az Üdvözlégy meg a Litvánia”. A máriás imádságok ezenfelül is sok gubancot okozhatnak, erre három példa: „Üdvöz légy Mária, malaccal teljes”; „imádkozz érettünk, bűdösökért!”; „olasz szükség kínja nagy, mutasd meg, hogy anya vagy!” A „Most segíts meg, Mária” kezdetű fohásznál másvalakinek az okozott komoly fejtörést, hogy ki vagy mi az a holmár ember, aki ráadásul nem is tud segíteni... („Hol már ember nem segíthet, a te erőd nem törik meg” az idevágó két sor, amelynek az elejét más meg úgy értette: molnárember.)

Egy családi ebéd végén az is elhangzott: „Aki ételt itt altatott, annak neve legyen áldott.” (Hogy volt-e aludt tej az asztalon, arra nem derült fény, de gyanús...) Az esti imákból az „Én is tetem, jó is tetem, becsukódik már a szemem” és az „amíg alszol, vigyázz reám” említendő, de a reggeli fohásznál is akadhat olyan megfogalmazás, amelyet utólag ki kell javítani: „Te őriztél meg az éjjel, maradj, Maris, énvelem!” Arra viszont

mindannyian rámondhatjuk az áment, hogy „minden ártó tűzzön el”.

Hova is térdepelünk?

A karácsonyi énekek is külön halmazt alkotnak, s kár is csodálkozni azon, hogy valaki élete első éveiben még nem tudja, mi az az epekedés, mit csinál a csorda, vagy hogy a mirhát eszik-e vagy isszák – szépen át is alakultak ezek némelyeknél. Ugyanis volt, aki a felnövekedés szinonimájaként értelmezte a földpedést, s így énekelte: „Fel nagy örömrre, ma született, aki utána földpedett”. Ennél egy fokkal talán meglepőbb, hogy más úgy fejezte be ezt a sort: „aki utána földet evett”. De ennek az éneknek a folytatásával is akadtak gubancok: „rám eleget a marha lehel” és „rá meleget a marha legel”. Más viszont azt értette félre, hogy mi számít éginek Mária karján: fény helyett a lény (ez még tulajdonképpen helyes is), vagy a légy – no, ez már kevésbé. De a legmókásabb csak most következik: kis csalással (két félreértés összevonásával) kijön, hogy „egyszemű pásztor térde de fáj”.

Ám bőven akadnak még karácsonyi gyöngyszemek: „Pásztorok, pásztorok örvendezve síelnek Jézushoz

Betlehembe”, vagy csorda-pásztorok helyett „sorba, pásztorok”. A „Mennyből az angyal”-ból is van mit idézni: „hogy Betlehembe sietve medvén, lássátok”, illetve „hol Betlehembe’ síel a medve, lássátok”. Szintén nem sokat, csupán egy betűt tévesztett, aki ezt énekelte:

„Szép ajándékot vivén szívükben magokkal”, és az is, aki azt mondta, hogy a három király aranyat, tömjént és marhát vitt a Megváltónak. Az egyik legütösebb bakit az „A Kisjézus megszületett, örvendjünk” kezdetű ének második versszakából jegyezhetjük fel: „Eleidbe térdepelünk mindnyájan” helyett „Beleidbe térdepelünk mindnyájan”.

Lehet, hogy az éjféli mise a kiváltó oka, de a pápai himnusz az egyik legnagyobb „aranybánya” a témában. A „Hol Szent Péter sírba téve” szavakra három mixet is hallottunk: „Hol Szent Péter sírva térdel”; „Hol Szent Péter sírba tévedt” és „Ó, szent Péter, sírva kérlek”. Ám a következő sor sem úszta meg: „és lovának dobog szíve”, majd néhány ütemmel odébb: „hő ima zeng édes nyelven”. De kapaszkodjanak meg: „Krisztusnak helytartóját” helyett „hej, tartóját”, „fejtartóját” és „melltartóját” is előfordult...

Zárásként pedig csak annyit kérdeznénk: „A vérmálás fáj?”

Radványi Benedek

Forrás: https://jezsuitakiado.hu/cikkek/isten-nyalato-a-betlehemben-siello-medveig/?fbclid=IwAR0TMUG_KO7GCGYgjD9eLd5oRpNAKbwpuo0EjDAlMfaL4ma_Vzd_IBot4-o

Azt mondják,
a hit sovány vigasz,
pedig épphogy kövér vigasztalás,
túlcsorduló bőség, zsíros falat,
meghívás egy tobzódó lakomára.
Azt mondják,
a hit a gyengék menedéke,
és igazuk van, mert aki azt hiszi, bitang erős,
majd megold mindent izomból,
az nem kapaszkodik a szabadításba,
derekasan vitézkedik a maga feje után,
aztán előbb-utóbb rájön, nála is,
mint mindenki másnál,
vannak nagyobb erők,
ha nem ember, akkor gép,
ha nem gép, akkor tűz, víz, vihar,
ha nem tűz, víz, vihar, akkor betegség,
ha nem betegség, akkor halál.
Azt mondják,
a hit a buták vircsaftja,
akik nem tudják szép és komoly
gondolatokból ácsolt építménnyel
berendezni maguknak az univerzumot,
és tényleg, aki nem tudja
félretenni a nagy okosságát,
belátva, hogy mindent azért ő,
no meg az összes korszakos gondolkodó
együttvéve sem érthet meg,
az buta nagy kövekkel torlaszolja el
maga elől az irgalom kapuját.
Azt mondják,
a hit merev szabályrendszer,
és a legjobb dolgokról kell lemondani érte
valami bizonytalan túlvilág kedvéért,
amiből annyi igaz, hogy a legjobb dolgok
még tényleg hátra vannak,
és ha nem felzabálni és széttrancsírozni
akarjuk a világot, hanem tiszta élvezettel
gyönyörködni benne, akkor már itt, most
ízlelhetjük a pazar előéletet,
a büntetlen előéletet.

Lackfi János

S. O. S.

„Uram, ments meg minket, elveszünk!” (Mt 8,25)

Egy átdolgozott nap után este Jézus azt kérte tanítványaitól, evezzenek át a Genezáreti tó túlsó partjára. Ő a halászbárka hátsó részében fáradtan azonnal elaludt. Váratlanul azonban lecsapott az ismerős bukószél a tóra, és nagy vihar támadt. A tanítványok egy része halász volt, hozzáértően küzdöttek a vízzel, de a hajó már majdnem megtelt. Ekkor elhangzott az S. O. S.: Uram, ments meg, elveszünk! Jézus rászólt a viharra: hallgass el!, és nagy csend lett. Ők pedig csodálkoztak: „Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?”

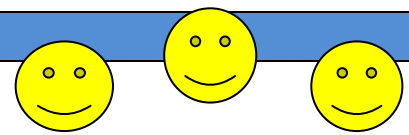
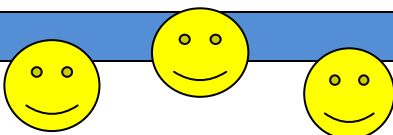
Ez a néhány évtized itt a földön olyan, mint egy nagy átkeles. Elindulunk egy csónak formájú bölcsőben, s megérkezünk a túlsó partra egy csónak formájú koporsóban. Közben pedig különféle viharok tesznek próbára bennünket. Mire kell ügyelnünk? Nem szabad elfelejtenünk, hogy van túlsó part. Erre sokan nem gondolnak. Pedig nem mindegy, hol kötünk ki. Itt dől el, hogy az üdvösség felé vagy a kárhozat felé haladunk. Ez felelős gondolkozásra és hitre serkent.

Tudnunk kell, hogy az elemek erősebbek, mint mi. Tudományunk és technikánk sem tud minden kérdésre választ adni, minden helyzetben megtartani. Ez alázaatra indítja az embert: nem vagyok mindenható. A megmenekülés feltétele, hogy ott legyen velünk Jézus, ne nélküle hajókázzunk. Így is kerülhet viharba az életünk (hitünk, egészségünk, egzisztenciánk, házasságunk...), de van kihez bizalommal kiáltani: ments meg! Neki van hatalma minden ellenséges erő felett. Ez a benne való bizalmunkat teszi szükségessé. Ő nem a viharoktól őriz meg, de minden viharban megtart.

Kiáltunk hozzá bizalommal, minél előbb!

Cseri Kálmán: *A kegyelem harmatja*
Áhítatok az év minden napjára, márc. 26.

GYEREKSAROK

Boldog születésnapot!

Szeretettel köszöntünk!

Baranyai Rebeka (ápr. 24.)

Történet egy királyról

Volt egyszer egy király, aki szeretett vadászni. Az egyik szolgálja szívesen vadászott vele. Jókát beszélgettek együtt. Egy napon a király eldöntötte, megkérdezi, miért ennyire optimista mindig a szolgálja. A szolga válasza gyorsan jött: „Azért, mert egy olyan csodálatos Istenem van, aki mindig azt teszi, ami a legjobb nekem.” A király nem sokat törődött a válasszal, de hamarosan egy farkasfalka tört rájuk az erdőben. Mindketten bátran küzdöttek, de meglett az ára. A király elvesztette az egyik ujját. Ekkor eszébe jutottak a szolga szavai, megharagudott rá, hogy milyen butaságokat beszél, és mikor hazaértek, nyomban börtönbe vetette. Hiszen hogyan is lehetne jó dolog az, hogy elvesztette az egyik ujját! Két hét után a király újra el tudott menni vadászni, de a szolgát a börtönben hagyta. Azonban nem talált örömet a szokásos vadászterületén, ezért beljebb húzódott a sűrűbe. Egy helyi törzs területére tévedt, akik rabul ejtették. Ahogy ott egy fához kikötve várakozott, bátorságot gyűjtött, és megkérdezte,

hogy mit szándékoznak vele tenni. Azt válaszolták: „Feláldozunk az istenünknek!”

Előkészítették a tüzet, de amikor eloldozták a királyt, akkor vették csak észre, hogy hiányzik egy ujj. A törzsfőnök azonnal tanácsot tartott a férfiakkal, mitévők legyenek. Arra jutottak, hogy így nem áldozhatják fel, mert nem tökéletes az áldozat. Ezért szabadon engedték. A király azonnal visszatért a palotába, és sietve ment a szolgálhoz, hogy elmesélje, mi történt vele. A szolga a börtönben nagyon örült, hogy királya megmenekült. A király elmerengve kérdezte a szolgálját: „Mondd, mi jó volt abban, hogy én téged börtönbe zártalak?” A szolga örömmel felelt: „Nézd, nekem nem hiányzik semmim, ezért megfelelő áldozat lettem volna a törzs számára!” Tanulság: Isten mindig tudja, mit, miért tesz, nem kell, hogy közölje velünk szándékát. Egyszerűen csak bízunk kell benne életünk minden eseményében.

Egy zambiai misszionárius tollából

Forrás: <http://www.vetesesaratas.hu/pdf/va573.pdf>

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel köszöntjük áprilisban született testvéreinket!

Berényi Csaba
(ápr. 1.)
Boda Péter
(ápr. 4.)
Uri Ildikó
(ápr. 6.)
Ádány Ferencné
(ápr. 10.)
Tokaji Istvánné
(ápr. 14.)

Ádány Orsolya
(ápr. 15.)
Simon Erika
(ápr. 21.)
Kusztor-Jurenka
Krisztina (ápr. 25.)
Zákány Csaba
(ápr. 26.)
Juhász Béla
(ápr. 28.)

„Emeljétek fel fejetekeket, kapuk, ősi kapuszárnyak, táruljatok, hadd vonuljon be a dicsőség Királya. Ki ez a dicsőség Királya? A Seregek Úra a dicsőség Királya.” (Zsolt 24,9-10)

Mire használjuk a kapukat? Hogy hívatlanul ne hatoljon be senki, vagy be akarunk engedni valakit. Vannak kapuk nemzetek, közösségek fölött, családi kapuk, szívetek kapuja. Kulcsokat adott az Úr nyitásra és zárásra, oldásra és kötésre. Kulcs lehet az egyetértésben elmondott ima, alázatos, bűnbánó, bátor szív, megbocsátás, megbékeles léghőre, imádás, dicsőítés. Nagyon fontos az ajtónálló szolgálat, ők felvigyázók, vannak kapuőrök nemzetek, családok, gyülekezetek fölött. A kapukat be kell csukni az ellenség előtt, és ki kell nyitni a dicsőség Királya előtt. Az ébredések ajtóit az ellenség be akarja zárni, de mi nem akarjuk, hogy a lehetőségeket ellopja tőlünk. Tudjuk, hogy az Úr jó dolgokat tartogat számunkra. Éberek leszünk, és nem engedjük, hogy az ellenség megakadályozza a mi Istenünk tervét. Álljatok az őrállók közé!

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

A járványhelyzet alatti online alkalmaink:

Vasárnapokon:

Online imaóra 9,15 óra

Istentisztelet 10 és 17 óra

A délelőtti istentisztelet után online beszélgetés.

Csütörtökönként:

18,30 óra bibliaóra.

A bibliaköri és ifi alkalmakat szintén online formában tarjuk meg.

Betegeink

Pintér Tibor

Simon Lászlóné

Vétek Ferencné

„Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt, mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!”

(Zsolt 57,10-12)

Felelős szerkesztő: Ádány Judit * Olvasószerkesztő: Kolozs Nagy János

Címlapfotó: goodnews-képeslap * Fotó: Zsigovics Géza, családi képek

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu/joomla/